

Arrest

nr. 197 253 van 22 december 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 17 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 19 juli 2016 België is binnengekomen, diende op 20 juli 2016 een asielaanvraag in.

1.2. Op 13 april 2017 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekend schrijven van 13 april 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 20/07/2016
Overdracht CGVS: 04/08/2016*

U werd achtereenvolgens op 12 december 2016 van 14u05 tot 18u20 en op 27 februari 2017 van 9u05 tot 13u00 gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die het Somali machtig is. Uw raadsman, mr. Adelhof, loco mr. Soenen, was tijdens de volledige duur van beide gehoren aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Somalische nationaliteit en behoort u tot de clan Abgal, subclan van de hoofdclan Hawiye. U bent afkomstig uit het district Karan in Mogadishu. Rond de leeftijd van vijf à zes jaar onderging u een besnijdenis van het type 3. Tot op het heden heeft u last van pijn en gezondheidsklachten die eraan gerelateerd zijn. Omdat uw ouders overleden waren woonde u samen met uw oudere zus in jullie ouderlijke woning. Wanneer uw zus, die intussen weduwe werd, tijdens de bevalling van haar tweede kind overleed, bleef u alleen achter met haar twee minderjarige kinderen. Hoewel uw oom, A.M., u beloofde u bij te staan, stelde u vast dat zijn financiële hulp na verloop van tijd zo sporadisch werd dat u diende bij te klussen als schoonmaakster bij andere families. Wanneer u boodschappen deed in de winkel van M.A.H., een man van de minderheidsclan Tumul, kreeg u van hem regelmatig gratis melk voor de kinderen van uw zus mee. M.A.H. kende uw moeilijke situatie en hielp u waar hij kon. U werd verliefd op M.A.H. en aanvaardde, wanneer hij u ten huwelijk vroeg, zijn aanzoek. U huwde in 2010. Omdat uw echtgenoot wist dat jullie relatie door uw familie niet aanvaard zou worden, gelet op zijn toebehoren tot een minderheidsclan, besloten jullie het huwelijk geheim te houden. Buurtbewoners zagen M.A.H. echter regelmatig bij u thuis komen en begonnen geruchten te verspreiden over u. Wanneer uw oom A.M. hierover hoorde kwam hij u vragen of u gehuwd was. U ontkende. Toen u zwanger was van uw eerste kind, kwam uw oom onverwacht bij u op bezoek. Hij trof er ook uw echtgenoot aan. Zowel u als uw echtgenoot werden door uw oom geslagen. Uw echtgenoot diende voor uw oom weg te lopen. Nadat uw oom vaststelde dat u in het geheim gehuwd was met een lid van de Tumul en het feit dat u zwanger was, schoor hij uw haar af en vervloekte u. Hij zei dat u geen familie meer was en dat u verstoten werd. Vanaf dit incident werd u ook door de rest van uw familie en andere clanverwanten gemeden. U werd niet meer uitgenodigd bij huwelijksfeesten en kon noch begrafenissen noch clanbijeenkomsten bijwonen. Om uw leven een nieuwe draai te geven opende u in 2013 met de hulp van een vriend van uw echtgenoot een theehuis. Omdat uw zaak het goed deed verhuisde u na enkele maanden naar een grotere locatie. Uw theehuis breidde uit en uw klanten konden behalve thee drinken er ook qat kauwen. Onder uw klanten telde u ook leden van de politiedienst en militairen die in de buurt gestationeerd waren. Behalve dat u af en toe af te rekenen had met klanten die weigerden te betalen of die kritiek hadden op wat werd geserveerd kende u geen problemen. In de vierde maand van 2016 werd u in uw theehuis aangesproken door een jongeman die zich met de naam A.R.'s voorstelde. Tegen het einde van die maand stelde hij u tot twee keer toe voor om hem vennoot te maken in de zaak. U weigerde omdat u uw winsten niet wilde delen. U maakte hem dan ook duidelijk dat u alleen verder wilde gaan met uw zaak. Eind vijfde maand 2016 kreeg u telefoon van een man die zich voorstelde als S. Hij vroeg u waarom u het voorstel van A.R.'s had geweigerd. Hij stelde u voor uw zaak uit te breiden als u A.R.'s tot zakenpartner zou maken. U maakte hem duidelijk dat u het aanbod afsloeg. Hij stelde zich daarop voor als een "mujahid" (strijder) die deel uitmaakte van al Shabaab en vertelde dat u de islam diende te helpen tegen de ongelovigen. Nadat hij u duidelijk maakte dat u hen diende te steunen maakte hij u duidelijk dat hij u drie dagen later een jongeman zou sturen die bij u als infiltrant zou komen werken. Uit angst omgebracht te worden besloot uw theehuis de volgende dagen gesloten te houden. Toen uw echtgenoot op 25 mei 2016 zijn zieke vader in Jowhar wilde gaan opzoeken zei hij u te vluchten indien al Shabaab u nogmaals zou lastigvallen. Enkele dagen later werd u opnieuw door S. gebeld. Hij vroeg u waarom u uw theehuis gesloten hield. Hij betichtte u van samenwerking met ongelovigen en zei dat dit u niet zou vergeven worden. U besloot naar uw buurman te gaan en hem over uw problemen te vertellen. Uw buurman bracht u meteen naar een smokkelaar in de Monopoliyo wijk, waar u zou logeren tot hij uw reis naar het buitenland zou regelen. Uw dochter liet u bij uw schoonmoeder achter. Op 29 mei 2016 kwamen twee gemaskerde mannen van al Shabaab naar uw huis achter u vragen. Uw schoonmoeder vertelde hen dat ze geen nieuws over u had. De volgende dag werd u gebeld door een lid van al Shabaab die zich voorstelde als A.O. Hij vertelde u dat u vanaf nu hun doelwit was en dat ze u overal zouden vinden en doden. Gedurende de twaalf dagen dat u bij uw smokkelaar verbleef werd u twee tot drie keer per dag gebeld door voornamelijk A.O. die u bedreigde. Intussen liet uw smokkelaar voor u een paspoort op uw eigen naam aanmaken. Op 10 juni 2016 werd u, in het bezit zijnde van uw paspoort, door uw smokkelaar op een vlucht naar Nairobi (Kenia) gezet. In Nairobi kreeg u een rood paspoort op naam van N.H.F. waarmee u samen met uw smokkelaar een vlucht nam naar België. Op 20 juli 2016 heeft u een asielaanvraag ingediend. In België liet u zich onderzoeken bij een arts ten einde een attest te laten opmaken met vaststelling van uw type besnijdenis. U vreest momenteel dat uw

schoonmoeder die uw kinderen en de kinderen van uw zus onder haar hoede heeft, uw dochter zou besnijden. Uit telefonische gesprekken met uw schoonmoeder vertelde ze u dat ze de tijd rijp vond uw dochter te laten besnijden. U maakte haar duidelijk dat u en uw echtgenoot hier niet voor te vinden waren en verbood haar uw dochter te laten besnijden. Voorts vernam u uit een telefonisch gesprek met uw schoonmoeder dat uw echtgenoot, drie dagen na zijn terugkeer uit Jowhar, door al Shabaab thuis werd opgezocht. Ze zouden uw echtgenoot hebben meegenomen. Sindsdien zou niemand nieuws van uw echtgenoot hebben vernomen. Uw schoonmoeder zou de verdwijning van haar zoon bij de ouderlingen hebben aangekaart en een officiële aangifte van kidnapping hebben gedaan in het politiebureau van Karan. Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: een medisch attest met vaststelling van de door u ondergane type besnijdenis (type 3) en een kort verslag van uw gezondheidsklachten (d.d. 10/01/2017), een afsprakenkaart van de organisatie GAMS en een medisch verslag van Dr. Gunter D., waarin een opsomming van vastgestelde littekens wordt weergegeven en uw uitleg over de omstandigheden van de door u opgelopen letsels staat genoteerd (d.d. 05/12/2016).

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag.

De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (gehoor CGVS I, p. 2,3), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Vooreerst dienen er ernstige vraagtekens geplaatst worden bij uw uitleg aangaande uw reisweg van Somalië tot België en de daarvoor gebruikte documenten. Zo verklaarde u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort (zie verklaringen DVZ, p.8 vraag 24). Wel stelde u een Somalisch identiteitsdocument te hebben gehad. Dit document zou uw smokkelaar van u hebben afgenomen (zie verklaringen DVZ, p.9 vraag 25). Voor uw reis naar België zou u een vals paspoort op naam van H.F. hebben gebruikt (zie verklaringen DVZ, p.4 vraag 3 en p.8 vraag 24). Tijdens uw gehoor op het Commissariaatgeneraal verklaarde u echter wel degelijk in het bezit te zijn geweest van een Somalisch paspoort op eigen naam, dat uw smokkelaar voor u liet opmaken (gehoor CGVS I, p.8 en CGVS II, p.30). U zou met dit paspoort een vlucht van Mogadishu naar Nairobi hebben gemaakt (gehoor CGVS I, p.8). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen verklaarde u "Jawel ik vertelde er over, ik weet niet waarom ze verkeerd schreven, ik zei ik reisde met mijn paspoort tot Nairobi en dan verder met een vals paspoort verder" (gehoor CGVS I, p.8). Het louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen is echter niet afdoende. Van een asielzoeker mag redelijkerwijze worden verwacht eensluidende verklaringen af te leggen wanneer hem/haar een zelfde vraag wordt gesteld op verschillende tijdstippen, wanneer wordt gepolst naar (het bestaan van) identiteitsdocumenten.

Over het door u gebruikte (vals) reisdocument dat u zou hebben gebruikt voor uw vliegtuigreis van Kenia naar België wist u verder maar weinig te vertellen behalve dat u met een rood paspoort reisde op naam van N.H.F. (gehoor CGVS II, p.31). Gevraagd van welk land het paspoort van die vrouw was verklaarde u dit niet te weten. Om het gebrek aan duidelijke informatie hierover uit te leggen stelde u enkel dat uw smokkelaar u enkel zei hem te volgen (gehoor CGVS II, p.31). Dat uw smokkelaar u niet beter zou hebben voorbereid op een reis via internationale luchthavens, gebruik makend van valse documenten, gelet op het grote risico bij controle op mensensmokkel en eventuele bevraging van zijn klant tegen de lamp te lopen, is echter weinig overtuigend.

Het is immers algemeen geweten dat de politie/douane, op internationale luchthavens regelmatig identiteitscontroles en gerichte acties voert om illegalen/mensensmokkelaars op te sporen. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van de door u beweerde

omstandigheden van uw reis. Dit doet dan ook vermoeden dat u voor de Belgische asielinstanties, i.e. de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal, uw werkelijke reisdocumenten achterhoudt, omdat hierin mogelijks informatie (inreis- en uitreisstempels; aangebrachte visa; etc.) staat die niet meteen in overeenstemming te brengen is met uw verklaringen. Uw algemene geloofwaardigheid wordt door deze vaststellingen ondermijnd.

Wat er ook van zij, dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Er kan namelijk geen geloof gehecht worden aan uw asielmotieven.

Waar u op het Commissariaat-generaal stelt door uw familie en uw clan te zijn verstoten, mishandeld en vernederd omwille van uw huwelijk met een lid van een minderheidsclan, dient te worden vastgesteld dat u hierover geen enkel gewag maakte bij de Dienst Vreemdelingenzaken (zie vragenlijst CGVS, vraag 5 en vraag 7). Als uitleg voor deze opmerkelijke omissie stelde u enkel dat men u vroeg enkel te vertellen wat de laatste redenen van uw vertrek uit uw land waren, wanneer u wilde vertellen over de clan van uw echtgenoot (gehoor CGVS I, p.6).

Hoe dan ook, wat betreft uw uiteenzetting over hoe u ervoor koos om met een lid van een minderheidsclan te huwen dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen hierover -rekening houdend met de Somalische context- helemaal niet overtuigt. Vooreerst is het uitermate merkwaardig dat u als ongehuwde jonge vrouw op u zelf kon wonen en niet, zoals men dat zou verwachten in de context van de Somalische cultuur, door uw clan en/of uw familie (eerder) aan een clanlid werd uitgehuwelijkt. Wanneer u met deze feiten werd geconfronteerd legde u enkel uit dat uw ouders u altijd hadden gezegd dat ze u nooit tegen uw zin zouden laten huwen (gehoor CGVS I, p.22). Aangezien uw ouders overleden waren en het niet onaannemelijk was dat bij voorbeeld uw oom voor u verantwoordelijk zou zijn, werd u opnieuw gevraagd of er niet eerder werd geprobeerd voor een meisje van huwbare leeftijd een geschikte/aanvaardbare huwelijkspartner te zoeken/vinden. Uw repliek "Mijn oom, de hele tijd dat ik met mijn zus woonde was nooit voor ons verantwoordelijk, hij vroeg naar ons om te zien hoe het met ons ging, nadat zus overleed hielp hij me 2 maanden, daarna kwam hij me nooit opzoeken en dag zeggen. De enige keer dat hij wel ineens opdook en bij me kwam was toen hij had gehoord dat ik met een Midgan was gehuwd" is echter niet overtuigend (gehoor CGVS I, p.23). Uit voorgaande vaststellingen blijkt immers dat u op geen enkel moment een begin van een verklaring kunt bieden waarom uw familie en/of uw clan voor u geen gepaste huwelijkskandidaat zochten. Nochtans is het clansysteem in Somalië de meest belangrijke en bepalende maatschappelijke factor. Het behoren tot een clan is van fundamenteel belang in de Somali samenleving gezien het de identiteit, positie in de maatschappij, hulp en de graad van bescherming bepaalt van een individu. Dat u na het overlijden van uw zus aan uw lot werd overgelaten en werd belast met de opvoeding van haar kinderen is eveneens opmerkelijk. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw zus ook met een lid van de Abgal was gehuwd (gehoor CGVS I, p.15). Uit beschikbare informatie op het Commissariaat-generaal blijkt dat het basis familiemodel duidelijk gebaseerd is op collectiviteit en sterk de nadruk legt op de onderlinge afhankelijkheid tussen de familieleden en over de verschillende generaties heen. Kinderen worden beschouwd als mobiel tussen verschillende huishoudens binnen een familie. Het kind wordt gezien als behorend tot de uitgebreide familie en niet exclusief tot een gezin. Het is dan ook niet aannemelijk dat de clan de volledige zorg over de kinderen van uw zus exclusief aan u, een ongehuwd meisje, zou hebben overgelaten.

Wetende dat een relatie met een lid van de minderheidsclan voor u als Abgal niet zou worden aanvaard in uw gemeenschap (gehoor CGVS I, p.12,13,20), is het dan hoogst onaannemelijk dat u in uw positie zelfstandig had beslist om over te gaan tot deze voor u uiterst nefaste overeenkomst enkel en alleen maar omdat u verliefd werd op een man die u materiële hulp bood.

Dat uw verklaringen aangaande uw beweerd benarde positie omwille van uw huwelijk niet overtuigen blijkt bijkomend uit uw verdere uiteenzetting. Niettegenstaande uw bewering door uw clangemeenschap, uw familie en uw burens te zijn uitgesloten, verstoten en gediscrimineerd, blijkt u alsnog zonder grote problemen een zelfstandig leven te hebben uitgebouwd.

Hoewel u verklaarde dat u als theehuisuitbater af en toe niet werd betaald door sommige klanten die vonden dat u hen te min was, blijkt dat andere klanten voor u in de bres sprongen en u verdedigden. U haalde zelfs aan dat uw zaak in enkele maanden tijd zo populair was geworden dat u een grotere locatie

diende te huren (gehoor CGVS I, p.21,23). Dergelijke ontwikkelingen staan dan ook haaks op uw bewering door de gemeenschap met de nek te zijn aangekeken. Even opmerkelijk is ook de vaststelling dat u –hoewel u beweert zich niet aanvaard te hebben gevoeld- tot aan uw vertrek uit Somalië in uw eigen woning bent blijven wonen zonder ook maar te hebben overwogen te verhuizen. Gevraagd of het voor u –omwille van de door u beweerde discriminatie die u ondervond - niet mogelijk was te verhuizen, stelde u enkel dat u uw eigendom betrok, u geen zin had ergens anders iets te huren en dat u geen rekening hield met wat mensen van u dachten en gewoon uw eigen leven besloot te leiden (gehoor CGVS I, p.24). Een dergelijk gedrag getuigt dan ook van een gebrek aan doorleefdheid in uw uitleg over de door u beweerde uitsluiting uit uw clan en/of familie en discriminatie door de gemeenschap.

Behalve dat de door u beweerde problemen omwille van uw huwelijk met een lid van een minderheidsclan, volledig ter discussie staan, dient bijkomend te worden vastgesteld dat uw opeenvolgende verklaringen aangaande de door u beweerde problemen met al Shabaab enkele merkwaardigheden te bevatten waardoor er evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de door u uiteengezette vluchtmotieven.

Vooreerst haalde u op uw gehoor op het Commissariaat-generaal aan dat uw verklaringen aangaande uw problemen met al Shabaab niet correct zouden zijn genoteerd. U zou dit hebben vastgesteld nadat uw verklaringen u bij uw raadsman werden voorgelezen (gehoor CGVS I, p.3). De verkeerdelijke weergave uitte zich volgens u als volgt: U zou gedurende drie dagen een persoon te werk hebben gesteld (gehoor CGVS I, p.3). De correcte versie luidt volgens u als zou een persoon binnen de drie dagen naar u gestuurd worden. Echter dient te worden vastgesteld dat de door u opgegeven correcte versie zoals op het Commissariaat-generaal (gehoor CGVS I, p.3), volledig gelijklopend is met uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (zie vragenlijst CGVS, vraag 5). Van een verkeerdelijke weergave van dit feit is dan ook geen sprake. Wel kan worden vastgesteld dat de door u uiteengezette versie aangaande uw problemen op het Commissariaat-generaal in zijn geheel enigszins afwijkt van uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Zo verklaarde u op het Commissariaat-generaal van een nieuwe klant, A.R.'s enkele keren het voorstel te hebben gekregen hem tot zakenpartner te maken. Nadat u hem enkele keren afwees werd u gebeld door S. die u liet weten dat A.R.'s en hij zelf tot al Shabaab behoorden en dat u diende mee te werken. Hij stelde u voor een jongen te sturen die als hun infiltrant bij zou werken zodoende hij uw klanten die tot het leger en de politie van de Somalische overheid behoorden in het oog kon houden en zijn opdracht kon uitvoeren (gehoor CGVS II, pp.18-20). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken maakte u echter geen enkel gewag van een lid van al Shabaab, A.R.'s, die u als klant aansprak met de vraag hem tot zakenpartner te nemen, noch haalde u aan dat S. u naar deze klant verwees als medelid bij al Shabaab. U stelde er enkel vanaf de vijftiengste van de vijfde maand 2016 telefonisch te zijn bedreigd door S., lid bij al Shabaab, die u voorstelde een jongeman aan te nemen die hij naar u zou sturen. Omdat u de zaak niet vertrouwd zou u hebben geweigerd in te gaan op zijn eis. Hierop zou u met de dood zijn bedreigd.

Wat er ook van zij, is het opmerkelijk dat al Shabaab u zou hebben uitgekozen om hen te helpen. U verklaarde dat u hen interesseerde omdat u medewerkers van de overheid (leger en politie) tot uw klanten kon rekenen. Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat rondom uw theehuis zich nog andere handelszaken bevonden en zelfs een ander theehuis lag, die logischerwijs een zelfde publiek als clientele zouden moeten hebben (gehoor CGVS II, p.8,9). U meende echter dat al deze collega's geen problemen hadden met al Shabaab en dat u niets verdachts hieromtrent opmerkte (gehoor CGVS II, p. 25). Aangezien het algemeen geweten is dat al Shabaab behalve tegenstanders ook sympathisanten tot zijn kringen kan rekenen, is het dan ook niet waarschijnlijk dat deze groep –nadat u het voorstel van A.R.'s afwees om hem tot gewone zakenpartner te maken- net u contacteerden met het voorstel hen te helpen. Evenmin is het aannemelijk dat ze hierbij het risico zouden nemen door u openlijk erop attent te maken dat één van uw klanten die u bij naam kende een lid bij hen was, laat staan dat ze u zondermeer zouden vertellen wat hun plannen waren. Uw bijkomende uitleg dat al Shabaab u uitkoos om met hen samen te werken omdat u “een zwakke vrouw was met Midgan kinderen”, is gelet op de ongeloofwaardige verklaringen hieromtrent –zoals hierboven werd vastgesteld- niet overtuigend. Dat al Shabaab u uitkoos om een lid bij u te laten infiltreren zodoende de soldaten en politieagenten in het oog te houden is overigens markant te noemen. Uit uw uitleg blijkt immers dat A.R.'s sowieso bijna dagelijks in uw theezaak zat en bij gevolg alles en iedereen die interessant zou zijn, persoonlijk in het oog kon houden (gehoor CGVS II, p.29).

Indien al Shabaab het daadwerkelijk zou hebben gemunt op overheidspersoneel die in handelszaken komen, zou men eerder kunnen verwachten dat ze één van hun leden, zoals A.R.'s, zelf een zaak lieten uitbaten, zonder pottenkijkers en potentiële verklikkers.

Gevraagd waarom al Shabaab u na de sluiting van uw theehuis alsnog zou blijven lastigvallen stelde u enkel: "al Shabaab wil dat je hun missie volbrengt, als je dat niet wil, ze sparen je niet ze dreigen en brengen onveiligheid" (gehoor CGVS II, p.29). Die uitleg kan geenszins als afdoende verklaring beschouwd worden waarom Al Shabaab al zijn moeite steekt in het vervolgen van een moeder met kinderen en niet in het vervolgen van overheidssoldaten/politie. Aan uw bewering dat u echtgenoot omwille van uw problemen met al Shabaab door leden van deze groepering werd ontvoerd kan bijgevolg slechts weinig geloof worden gehecht (gehoor CGVS I, p.5).

Bovenstaande elementen leiden tot de conclusie dat geen geloof kan worden gehecht aan uw asielaanvraag en maken dat in uw hoofd geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a.) of b.) van de Vreemdelingenwet kan worden weerhouden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen.

Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 6 september 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen.

Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 6 september 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren, overheidsfunctionarissen en buitenlanders over de vloer krijgen, en op overheidsgebouwen of –instellingen. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel, clanoudsten en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. In aanloop naar de geplande verkiezingen is het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen.

Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, waaronder incidenten tussen verschillende veiligheidsdiensten en een toenemend aantal mortieraanvallen, onder meer op het presidentieel paleis en het door AMISOM beschermde gebied van de internationale luchthaven van Mogadishu.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Wat betreft het door u neergelegde medische attest van besnijdenis en uw afsprakenkaart bij de organisatie GAMS, dient te worden vastgesteld dat er in beschreven staat dat u besnijdenis type 3 ondergaan heeft. Gevraagd wat u wil aantonen met dit document, verklaarde u op vijf à zesjarige leeftijd een besnijdenis te hebben ondergaan (gehoor CGVS I, p.11). U legde uit dat u door deze gebeurtenis tot op het heden gezondheidsklachten heeft zoals rugpijn en pijn bij seksuele betrekkingen (gehoor CGVS I, p.11). U stelde vervolgens dat u de gezondheidsproblemen ten gevolge van deze ingreep wilde aanhalen zodoende uw niet besneden minderjarige dochter niet hetzelfde dient te ondergaan. Uw schoonmoeder zou u immers hebben gevraagd of u de tijd niet rijp vond om haar te laten besnijden (gehoor CGVS I, p.9,10,11). Echter blijkt uit uw verklaringen dat u uw dochter bij uw schoonmoeder heeft achtergelaten en haalt aan dat u uw schoonmoeder via telefonische gesprekken verbiedt uw dochter te (laten) besnijden. Uw schoonmoeder zou dan ook tot op het heden zich aan uw eis hebben gehouden (gehoor CGVS I, p.10 en CGVS II, p.3,4). Er dient te worden opgemerkt dat de Vluchtelingenconventie slechts van toepassing is op personen die zich buiten het land bevinden waarvan hij of zij de nationaliteit bezitten, wat voor uw dochters niet het geval is. Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat uit bovenstaande elementen blijkt dat u uw land van herkomst niet heeft verlaten omwille van een nood aan internationale bescherming. Indien u werkelijk, zoals u beweert, tegen genitale verminking gekant bent kan niet worden ingezien waarom u het dan niet uw prioriteit heeft gemaakt uw dochters te beschermen door uw land van herkomst niet te verlaten.

Wat betreft u zelf stelde u expliciet geen actuele vrees te koesteren inzake uw reeds ondergane besnijdenis. U verklaarde op de vraag hiernaar "Ik heb er vrede mee genomen maar ik wil dat mijn dochter deze pijn bespaard blijft (gehoor CGVS I, p.11).

U heeft dan ook geenszins aannemelijk gemaakt dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst in verband met de door u reeds ondergane besnijdenis een vrees voor vervolging zou kunnen inroepen of een risico op het lijden van ernstige schade zou lopen. Hoewel vrouwenbesnijdenis inderdaad als een vorm van vervolging of ernstige schade kan beschouwd worden, dient vastgesteld dat er geen aanwijzing is dat deze vorm van vervolging ten aanzien van u herhaald zou worden in geval van terugkeer naar uw land van herkomst. Gezien er geen enkele element aanwezig is in het administratief dossier, dat zou kunnen doen vermoeden dat u deze vorm van vervolging opnieuw zou dreigen te ondergaan, middels een herbesnijdenis en/of (volledige) infibulatie, dient vastgesteld te worden dat u deze traditionele praktijk reeds ondergaan heeft, en u om deze reden geen internationale bescherming meer kan worden verleend.

Wat betreft het door u neergelegde medische attest waarin Dr. Gunter D. schrijft dat hij littekens bij u vaststelde en dat u bij hem verklaarde met een metalen voorwerp te zijn geslagen –u refereert in uw uiteenzetting op het Commissariaat-generaal naar de slagen die uw oom u zou hebben toegebracht met zijn wandelstok (gehoor CGVS I, p.20)-, dient te worden opgemerkt dat een medisch attest geen sluitend bewijs kan vormen voor de oorzaak van uw eventuele fysieke letsels, noch voor de omstandigheden waaruit deze eventuele letsels voortvloeien. De arts kan enkel vaststellingen doen betreffende de fysieke gezondheidstoestand van een asielzoeker. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen. Er moet echter worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de aandoeningen werden opgelopen. Het door u neergelegde attest van Dr. Dils is aldus geen sluitend bewijs voor uw bewering dat u door uw oom zou zijn mishandeld met een wandelstok.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een schending aan van de volgende bepalingen:

*"Schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet ;
Schending van de zorgvuldigheidsverplichting ;
Schending van het redelijkheidsbeginsel ;"*

Verzoekster betwist de motieven van de commissaris-generaal op verschillende punten:

(1) aangaande haar reisweg, wijst verzoekster vooreerst op cijfers van het aantal geregistreerde asielpzoekers bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dat 1322 in juli 2016 bedroeg. Ze benadrukt dat ze tijdens het CGVS-interview meermaals verklaarde bij aanvang van de asielpcedure onvoldoende tijd te hebben gekregen om haar asielmotieven uiteen te zetten, alsook dat zij uitdrukkelijk vermeldde met een Somalisch paspoort te hebben gereisd tot Nairobi. De vastgestelde tegenstrijdigheden betreffen volgens verzoekster dan ook een misverstand.

(2) verzoekster erkent dat zij geen informatie kan geven over het paspoort waarmee ze van België naar Kenia reisde, doch voert hierbij aan dat zij enkel de opdrachten van haar smokkelaar opvolgde omdat die beloofd had haar dan in veiligheid te brengen.

(3) betreffende verzoeksters huwelijk met een man van een minderheidsclan, voert zij aan dat, hoewel de meeste Somalische vrouwen in hun cultuur inderdaad trouwen volgens de voorkeur van de stam en familie, zij zich in een uitzonderingssituatie bevindt. De commissaris-generaal diende hierover te motiveren. Ze wijst er tevens op dat de bestreden beslissing geen informatie aanhaalt over de discriminatie van minderheidsgroepen in Somalië, dat zich uitbreidt naar aangetrouwde familie, noch werd deze toegevoegd aan het administratief dossier. Verzoekster citeert ten dien einde uit informatie van de Verenigde Naties, rapporten van Amnesty International inzake Somalische vluchtelingen in Kenia en Minority Rights Group International en naar het Algemene ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van december 2014. Ze stelt dat de Somalische context tevens geldt voor de Somali-regio in Ethiopië.

Verzoekster meent dat de commissaris-generaal deels haar verklaringen erkent, doch deze niet overtuigend genoeg acht. Zij stelt dat *"uit de bewoordingen van het Commissariaat-generaal ("niet steeds overtuigend en coherent", "u slaagt er niet helemaal in", "er mag enigszins verwacht worden dat u meer en concretere informatie kan geven",...) blijkt dat de beslissing arbitrair is genomen."* Verzoekster heeft gedetailleerde en coherente verklaringen afgelegd en koestert aldus wel degelijk een vrees voor vervolging.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoekster volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- artikel *"East Africa: West must act to stop the Liyu police terror in Ogaden"* van AllAfrica van 2 juli 2016 (stuk 2);
- brief *"Call the Ethiopian authorities: enable independent investigation into extra-judicial executions in Somali regional state"* van Amnesty International van 31 oktober 2016 (stuk 3).

2.1.3. In een aanvullende nota van 30 oktober 2017 voegt de commissaris-generaal de COI Focus *"Somalia. Veiligheidssituatie in Mogadishu"* van Cedoca van 9 juni 2017 toe.

2.1.4. In een aanvullende nota van 7 november 2017 heeft de commissaris-generaal de COI Focus *"Somalië. Aanslagen op 14 en 28 oktober 2017 in Mogadishu."* van Cedoca van 6 november 2017 voorgelegd.

2.1.5. In een aanvullende nota van 16 november 2017 legt verzoekster een aanvullende nota neer met volgende documenten om de recente veiligheidssituatie in Mogadishu te kunnen inschatten:

- artikel *"Bombings in Mogadishu – a 2017 timeline"* van Al Jazeera van 22 oktober 2017 (stuk 1)

- artikel *“SRGS KEATING condemns bombings in Mogadishu and offers UN support to the response by Somali authorities”* van UNSOM van 15 oktober 2017 (stuk 2)
- artikel *“Mogadishu truck bomb: 500 casualties in Somalia’s worst terrorist attack”* van The Guardian van 16 oktober 2017 (stuk 3)
- artikel *“Bloedbad in Mogadishu eist al meer dan 300 levens”* van VRT NWS van 16 oktober 2017 (stuk 4)
- artikel *“Mogadishu truck bombing death toll jumps to 358”* van BBC van 20 oktober 2017 (stuk 5)
- artikel *“US military sets sights on al-Shabab in Somalia”* van Al Jazeera van 3 maart 2017 (stuk 6)
- artikel *“Mogadishu opnieuw opgeschrikt door dubbele aanslag: zeker 18 doden en meer dan 30 gewonden”* van VRT NWS van 28 oktober 2017 (stuk 7)
- artikel *“Minstens 29 doden bij aanslag in Mogadishu, bezetting hotel afgelopen”* van VRT NWS van 29 oktober 2017 (stuk 8)
- uittreksel uit een rapport *“Afghanistan, protection of civilians in armed conflict, midyear report 2017”*, van UNAMA van juli 2017 (stuk 9).

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. Hij dient door een coherent relaas en kennis van voor het relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet.

2.3. De Raad stelt vast dat geen geloof kan gehecht worden aan het asielaanvraagrelaas zoals weergegeven door verzoekster. Verzoekster komt in haar verzoekschrift in wezen niet verder dan een loutere herhaling van haar verklaringen, het volharden dat deze wel gedetailleerd en geloofwaardig zijn en het in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hiermee slaagt zij er niet in de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

De bestreden beslissing oordeelde vooreerst terecht dat verzoeksters verklaringen aangaande haar reisweg haar algehele geloofwaardigheid ondermijnen. Verzoekster trachtte de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden in haar verklaringen omtrent het bezitten van een eigen paspoort te minimaliseren, door te wijzen op een misverstand in haar verklaringen bij aanvang van de asielaanvraagprocedure. In zoverre verzoekster dit misverstand trachtte te wijten aan de hoge werkdruk bij de Dienst Vreemdelingenzaken, merkte de Raad op dat verzoekster niet aantoonde dat wat in de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken staat niet overeenstemt met hetgeen zij werkelijk verklaarde. Uit het administratief dossier blijkt genoegzaam dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken haar in het Somalisch werd voorgelezen en dat verzoekster vervolgens ondertekende, waardoor zij zich uitdrukkelijk akkoord verklaard heeft met de inhoud ervan (DVZ-verklaring, stuk 23, p. 10). Verzoekster werd bovendien bij aanvang van het eerste CGVS-interview gevraagd of zij nog opmerkingen had bij dit interview, waarop verzoekster geen fouten meldde omtrent haar verklaringen inzake haar reisdocumenten (CGVS-gehoorverslag 1, stuk 15, p. 3-4). De Raad wijst er dan ook op dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische misverstanden op te werpen. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dan ook dat de door verzoekster opgeworpen vermeende misverstanden geenszins een verklaring kunnen vormen voor de vastgestelde tegenstrijdigheden.

Daarnaast oordeelde de commissaris-generaal terecht dat verzoekster nagenoeg geen kennis heeft over haar reisdocumenten – zo weet zij niet van welk land het door haar gebruikte paspoort afkomstig was – en zij kan dit in het verzoekschrift ook niet verder toelichten.

Dergelijke vaststellingen zijn volstrekt ongeloofwaardig. De Raad is van oordeel dat van een vluchteling die met het vliegtuig reist, mag worden verwacht dat zij de nodige toelichting kan geven over het gebruikte paspoort, vermits verzoekster op een internationale luchthaven wel degelijk gecontroleerd wordt op haar identiteit en bijkomende toelichting moet kunnen geven over haar reisdoel. Verzoekster herhaalt haar verklaring tijdens het CGVS-interview dat zij enkel deed wat haar werd opgedragen, doch dit kan niet dienstig aanvaard worden als verweer voor haar gebrekkige kennis. Er kan immers redelijkerwijze worden aangenomen dat haar reis enige voorbereiding vergt en de smokkelaar de nodige inlichtingen zal verschaffen zodat de vluchteling zo weinig mogelijk de kans loopt om bij een grenscontrole door de mand te vallen, temeer daar verzoekster begeleid werd door haar smokkelaar en er op internationale luchthavens regelmatig controles en gerichte acties op het opsporen van smokkelaars plaatsvinden. Het feit dat verzoekster begeleid werd door een smokkelaar doet aldus enkel nog meer afbreuk aan de aannemelijkheid van haar gebrekkige voorbereiding en kennis van haar reisdocumenten. Dit betreft een relevant element ter beoordeling van een asielaanvraag en dit element doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeksters verdere verklaringen.

De Raad oordeelt bovendien dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen omtrent haar huwelijk met een man van de Tumal-minderheidsclan en de daaropvolgende verstoting uit haar familie en clan. Verzoekster betwist geenszins de vaststelling van de commissaris-generaal dat in de Somalische context vrouwen huwen volgens de voorkeur van de stam of familie, doch voert aan dat zij zich in een uitzonderingssituatie bevindt. De Raad is echter van oordeel dat dit een louter blote bewering betreft, nu in de bestreden beslissing reeds werd geoordeeld dat verzoekster geen elementen aanbrengt die kunnen staven waarom haar situatie afwijkt van de Somalische context. Dit temeer daar uit de landeninformatie beschikbaar in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 22, nr. 3) blijkt dat vrouwen zonder een mannelijk netwerk in Mogadishu gevaar lopen in Mogadishu, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen hieromtrent. Bovendien doet verzoeksters verweer geenszins afbreuk aan de overige pertinente en terechte motieven in de bestreden beslissing waardoor geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen, zijnde (i) dat zij deze vervolgingsfeiten niet vermeldde bij aanvang van de asielprocedure, (ii) dat het niet aannemelijk is dat zij als ongehuwde jonge vrouw belast zou worden met de opvoeding van de kinderen van haar overleden zus, (iii) dat het evenmin aannemelijk is dat verzoekster, wetende dat haar relatie niet aanvaard zou worden binnen de gemeenschap, zelfstandig zou beslissen om te huwen met een man van de minderheidsclan enkel en alleen omdat hij haar materiële hulp bood, (iv) dat verzoeksters verklaringen omtrent haar theehuis niet stroken met haar vermeende verstoting uit de gemeenschap, (v) dat zij verklaarde nooit gedacht te hebben aan verhuizen, hetgeen verder afbreuk doet aan verzoeksters verklaringen over haar verstoting en (vi) dat het door haar neergelegde medisch attest geenszins een bewijs vormt voor verzoeksters verklaringen. Aldus is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters huwelijk met een man van een minderheidsclan, noch aan haar daaropvolgende verstoting. Hierdoor kan evenmin geloof gehecht worden aan het feit dat zij geacht wordt te behoren tot een minderheidsclan en hierdoor gediscrimineerd zou worden, waardoor de door verzoekster aangehaalde informatie inzake de discriminatie van minderheidsclans geenszins kan blijken geven van een geprononceerde vrees voor vervolging in hoofde van verzoekster.

Verzoekster betwist bovendien geenszins de motieven in de bestreden beslissing dat geen geloof kan gehecht worden aan verzoekster verklaringen omtrent de vermeende vervolgingsfeiten door Al Shabaab, noch betwist zij de beoordeling in de bestreden beslissing dat het niet geloofwaardig is dat verzoekster een vrees voor vervolging koestert omwille van de mogelijke besnijdenis van haar dochter of haar eigen besnijdenis. Gezien deze motivering niet dienstig wordt weerlegd, blijft zij onverminderd overeind.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent en correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt aldus overgenomen door de Raad. Het door verzoekster aangebrachte verweer dat uit de bewoordingen in de bestreden beslissing blijkt dat deze arbitrair genomen zijn, kan dan ook geenszins dienstig worden aanvaard. Geheel ten overvloede benadrukt de Raad dat de ambtenaar van het Commissariaat-generaal in alle onafhankelijkheid oordeelt, los van enig persoonlijk belang, en als dusdanig de nodige garanties biedt inzake objectiviteit.

De bestreden beslissing oordeelde aldus terecht dat:

“Vooreerst dienen er ernstige vraagtekens geplaatst worden bij uw uitleg aangaande uw reisweg van Somalië tot België en de daarvoor gebruikte documenten. Zo verklaarde u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort (zie verklaringen DVZ, p.8 vraag 24). Wel stelde u een Somalisch identiteitsdocument te hebben gehad.

Dit document zou uw smokkelaar van u hebben afgenomen (zie verklaringen DVZ, p.9 vraag 25). Voor uw reis naar België zou u een vals paspoort op naam van H.F. hebben gebruikt (zie verklaringen DVZ, p.4 vraag 3 en p.8 vraag 24). Tijdens uw gehoor op het Commissariaatgeneraal verklaarde u echter wel degelijk in het bezit te zijn geweest van een Somalisch paspoort op eigen naam, dat uw smokkelaar voor u liet opmaken (gehoor CGVS I, p.8 en CGVS II, p.30). U zou met dit paspoort een vlucht van Mogadishu naar Nairobi hebben gemaakt (gehoor CGVS I, p.8). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen verklaarde u "Jawel ik vertelde er over, ik weet niet waarom ze verkeerd schreven, ik zei ik reisde met mijn paspoort tot Nairobi en dan verder met een vals paspoort verder" (gehoor CGVS I, p.8). Het louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen is echter niet afdoende. Van een asielzoeker mag redelijkerwijze worden verwacht eensluidende verklaringen af te leggen wanneer hem/haar een zelfde vraag wordt gesteld op verschillende tijdstippen, wanneer wordt gepolst naar (het bestaan van) identiteitsdocumenten.

Over het door u gebruikte (vals) reisdocument dat u zou hebben gebruikt voor uw vliegtuigreis van Kenia naar België wist u verder maar weinig te vertellen behalve dat u met een rood paspoort reisde op naam van N.H.F. (gehoor CGVS II, p.31). Gevraagd van welk land het paspoort van die vrouw was verklaarde u dit niet te weten. Om het gebrek aan duidelijke informatie hierover uit te leggen stelde u enkel dat uw smokkelaar u enkel zei hem te volgen (gehoor CGVS II, p.31). Dat uw smokkelaar u niet beter zou hebben voorbereid op een reis via internationale luchthavens, gebruik makend van valse documenten, gelet op het grote risico bij controle op mensensmokkel en eventuele bevraging van zijn klant tegen de lamp te lopen, is echter weinig overtuigend. Het is immers algemeen geweten dat de politie/douane, op internationale luchthavens regelmatig identiteitscontroles en gerichte acties voert om illegalen/mensensmokkelaars op te sporen. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van de door u beweerde omstandigheden van uw reis. Dit doet dan ook vermoeden dat u voor de Belgische asielinstanties, i.e. de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal, uw werkelijke reisdocumenten achterhoudt, omdat hierin mogelijks informatie (inreis- en uitreisstempels; aangebrachte visa; etc.) staat die niet meteen in overeenstemming te brengen is met uw verklaringen. Uw algemene geloofwaardigheid wordt door deze vaststellingen ondermijnd.

Wat er ook van zij, dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Er kan namelijk geen geloof gehecht worden aan uw asielmotieven.

Waar u op het Commissariaat-generaal stelt door uw familie en uw clan te zijn verstoten, mishandeld en vernederd omwille van uw huwelijk met een lid van een minderheidsclan, dient te worden vastgesteld dat u hierover geen enkel gewag maakte bij de Dienst Vreemdelingenzaken (zie vragenlijst CGVS, vraag 5 en vraag 7). Als uitleg voor deze opmerkelijke omissie stelde u enkel dat men u vroeg enkel te vertellen wat de laatste redenen van uw vertrek uit uw land waren, wanneer u wilde vertellen over de clan van uw echtgenoot (gehoor CGVS I, p.6).

Hoe dan ook, wat betreft uw uiteenzetting over hoe u ervoor koos om met een lid van een minderheidsclan te huwen dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen hierover -rekening houdend met de Somalische context- helemaal niet overtuigt. Vooreerst is het uitermate merkwaardig dat u als ongehuwde jonge vrouw op u zelf kon wonen en niet, zoals men dat zou verwachten in de context van de Somalische cultuur, door uw clan en/of uw familie (eerder) aan een clanlid werd uitgehuwelijkt. Wanneer u met deze feiten werd geconfronteerd legde u enkel uit dat uw ouders u altijd hadden gezegd dat ze u nooit tegen uw zin zouden laten huwen (gehoor CGVS I, p.22). Aangezien uw ouders overleden waren en het niet onaannemelijk was dat bij voorbeeld uw oom voor u verantwoordelijk zou zijn, werd u opnieuw gevraagd of er niet eerder werd geprobeerd voor een meisje van huwbare leeftijd een geschikte/aanvaardbare huwelijkspartner te zoeken/vinden. Uw repliek "Mijn oom, de hele tijd dat ik met mijn zus woonde was nooit voor ons verantwoordelijk, hij vroeg naar ons om te zien hoe het met ons ging, nadat zus overleed hielp hij me 2 maanden, daarna kwam hij me nooit opzoeken en dag zeggen. De enige keer dat hij wel ineens opdook en bij me kwam was toen hij had gehoord dat ik met een Midgan was gehuwd" is echter niet overtuigend (gehoor CGVS I, p.23).

Uit voorgaande vaststellingen blijkt immers dat u op geen enkel moment een begin van een verklaring kunt bieden waarom uw familie en/of uw clan voor u geen gepaste huwelijkskandidaat zochten. Nochtans is het clansysteem in Somalië de meest belangrijke en bepalende maatschappelijke factor.

Het behoren tot een clan is van fundamenteel belang in de Somali samenleving gezien het de identiteit, positie in de maatschappij, hulp en de graad van bescherming bepaalt van een individu. Dat u na het overlijden van uw zus aan uw lot werd overgelaten en werd belast met de opvoeding van haar kinderen is eveneens opmerkelijk. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw zus ook met een lid van de Abgal was gehuwd (gehoor CGVS I, p.15). Uit beschikbare informatie op het Commissariaat-generaal blijkt dat het basis familiemodel duidelijk gebaseerd is op collectiviteit en sterk de nadruk legt op de onderlinge afhankelijkheid tussen de familieleden en over de verschillende generaties heen. Kinderen worden beschouwd als mobiel tussen verschillende huishoudens binnen een familie. Het kind wordt gezien als behorend tot de uitgebreide familie en niet exclusief tot een gezin. Het is dan ook niet aannemelijk dat de clan de volledige zorg over de kinderen van uw zus exclusief aan u, een ongehuwd meisje, zou hebben overgelaten.

Wetende dat een relatie met een lid van de minderheidsclan voor u als Abgal niet zou worden aanvaard in uw gemeenschap (gehoor CGVS I, p.12,13,20), is het dan hoogst onaannemelijk dat u in uw positie zelfstandig had beslist om over te gaan tot deze voor u uiterst nefaste overeenkomst enkel en alleen maar omdat u verliefd werd op een man die u materiële hulp bood.

Dat uw verklaringen aangaande uw beweerde benarde positie omwille van uw huwelijk niet overtuigen blijkt bijkomend uit uw verdere uiteenzetting. Niettegenstaande uw bewering door uw clangemeenschap, uw familie en uw burens te zijn uitgesloten, verstoten en gediscrimineerd, blijkt u alsnog zonder grote problemen een zelfstandig leven te hebben uitgebouwd. Hoewel u verklaarde dat u als theehuisuitbater af en toe niet werd betaald door sommige klanten die vonden dat u hen te min was, blijkt dat andere klanten voor u in de bres sprongen en u verdedigden. U haalde zelfs aan dat uw zaak in enkele maanden tijd zo populair was geworden dat u een grotere locatie diende te huren (gehoor CGVS I, p.21,23). Dergelijke ontwikkelingen staan dan ook haaks op uw bewering door de gemeenschap met de nek te zijn aangekeken. Even opmerkelijk is ook de vaststelling dat u –hoewel u beweert zich niet aanvaard te hebben gevoeld- tot aan uw vertrek uit Somalië in uw eigen woning bent blijven wonen zonder ook maar te hebben overwogen te verhuizen. Gevraagd of het voor u –omwille van de door u beweerde discriminatie die u ondervond - niet mogelijk was te verhuizen, stelde u enkel dat u uw eigendom betrok, u geen zin had ergens anders iets te huren en dat u geen rekening hield met wat mensen van u dachten en gewoon uw eigen leven besloot te leiden (gehoor CGVS I, p.24). Een dergelijk gedrag getuigt dan ook van een gebrek aan doorleefdheid in uw uitleg over de door u beweerde uitsluiting uit uw clan en/of familie en discriminatie door de gemeenschap.

Behalve dat de door u beweerde problemen omwille van uw huwelijk met een lid van een minderheidsclan, volledig ter discussie staan, dient bijkomend te worden vastgesteld dat uw opeenvolgende verklaringen aangaande de door u beweerde problemen met al Shabaab enkele merkwaardigheden te bevatten waardoor er evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de door u uiteengezette vluchtmotieven.

Vooreerst haalde u op uw gehoor op het Commissariaat-generaal aan dat uw verklaringen aangaande uw problemen met al Shabaab niet correct zouden zijn genoteerd. U zou dit hebben vastgesteld nadat uw verklaringen u bij uw raadsman werden voorgelezen (gehoor CGVS I, p.3). De verkeerdelijk weergave uitte zich volgens u als volgt: U zou gedurende drie dagen een persoon te werk hebben gesteld (gehoor CGVS I, p.3). De correcte versie luidt volgens u als zou een persoon binnen de drie dagen naar u gestuurd worden. Echter dient te worden vastgesteld dat de door u opgegeven correcte versie zoals op het Commissariaat-generaal (gehoor CGVS I, p.3), volledig gelijklopend is met uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (zie vragenlijst CGVS, vraag 5). Van een verkeerdelijke weergave van dit feit is dan ook geen sprake. Wel kan worden vastgesteld dat de door u uiteengezette versie aangaande uw problemen op het Commissariaat-generaal in zijn geheel enigszins afwijkt van uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Zo verklaarde u op het Commissariaat-generaal van een nieuwe klant, A.R.'s enkele keren het voorstel te hebben gekregen hem tot zakenpartner te maken. Nadat u hem enkele keren afwees werd u gebeld door S. die u liet weten dat A.R.'s en hij zelf tot al Shabaab behoorden en dat u diende mee te werken. Hij stelde u voor een jongen te sturen die als hun infiltrant bij zou werken zodoende hij uw klanten die tot het leger en de politie van de Somalische overheid behoorden in het oog kon houden en zijn opdracht kon uitvoeren (gehoor CGVS II, pp.18-20). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken maakte u echter geen enkel gewag van een lid van al Shabaab, A.R.'s, die u als klant aansprak met de vraag hem tot zakenpartner te nemen, noch haalde u aan dat S. u naar deze klant verwees als medelid bij al Shabaab.

U stelde er enkel vanaf de vijftiengste van de vijfde maand 2016 telefonisch te zijn bedreigd door S., lid bij al Shabaab, die u voorstelde een jongeman aan te nemen die hij naar u zou sturen. Omdat u de zaak niet vertrouwd zou hebben geweigerd in te gaan op zijn eis. Hierop zou u met de dood zijn bedreigd.

Wat er ook van zij, is het opmerkelijk dat al Shabaab u zou hebben uitgekozen om hen te helpen. U verklaarde dat u hen interesseerde omdat u medewerkers van de overheid (leger en politie) tot uw klanten kon rekenen. Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat rondom uw theehuis zich nog andere handelszaken bevonden en zelfs een ander theehuis lag, die logischerwijs een zelfde publiek als cliënteel zouden moeten hebben (gehoor CGVS II, p.8,9). U meende echter dat al deze collega's geen problemen hadden met al Shabaab en dat u niets verdachts hieromtrent opmerkte (gehoor CGVS II, p. 25). Aangezien het algemeen geweten is dat al Shabaab behalve tegenstanders ook sympathisanten tot zijn kringen kan rekenen, is het dan ook niet waarschijnlijk dat deze groep –nadat u het voorstel van A.R.'s afwees om hem tot gewone zakenpartner te maken- net u contacteerden met het voorstel hen te helpen. Evenmin is het aannemelijk dat ze hierbij het risico zouden nemen door u openlijk erop attent te maken dat één van uw klanten die u bij naam kende een lid bij hen was, laat staan dat ze u zondermeer zouden vertellen wat hun plannen waren. Uw bijkomende uitleg dat al Shabaab u uitkoos om met hen samen te werken omdat u "een zwakke vrouw was met Midgan kinderen", is gelet op de ongeloofwaardige verklaringen hieromtrent –zoals hierboven werd vastgesteld- niet overtuigend. Dat al Shabaab u uitkoos om een lid bij u te laten infiltreren zodoende de soldaten en politieagenten in het oog te houden is overigens markant te noemen. Uit uw uitleg blijkt immers dat A.R.'s sowieso bijna dagelijks in uw theezaak zat en bij gevolg alles en iedereen die interessant zou zijn, persoonlijk in het oog kon houden (gehoor CGVS II, (...)). Indien al Shabaab het daadwerkelijk zou hebben gemunt op overheidspersoneel die in handelszaken komen, zou men eerder kunnen verwachten dat ze één van hun leden, zoals A.R.'s, zelf een zaak lieten uitbaten, zonder pottenkijkers en potentiële verklikkers.

Gevraagd waarom al Shabaab u na de sluiting van uw theehuis alsnog zou blijven lastigvallen stelde u enkel: "al Shabaab wil dat je hun missie volbrengt, als je dat niet wil, ze sparen je niet ze dreigen en brengen onveiligheid" (gehoor CGVS II, p.29). Die uitleg kan geenszins als afdoende verklaring beschouwd worden waarom al Shabaab al zijn moeite steekt in het vervolgen van een moeder met kinderen en niet in het vervolgen van overheidssoldaten/politie. Aan uw bewering dat u echtgenoot omwille van uw problemen met al Shabaab door leden van deze groepering werd ontvoerd kan bijgevolg slechts weinig geloof worden gehecht (gehoor CGVS I, p.5).

(...)

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Wat betreft het door u neergelegde medische attest van besnijdenis en uw afsprakenkaart bij de organisatie GAMS, dient te worden vastgesteld dat er in beschreven staat dat u besnijdenis type 3 ondergaan heeft. Gevraagd wat u wil aantonen met dit document, verklaarde u op vijf à zesjarige leeftijd een besnijdenis te hebben ondergaan (gehoor CGVS I, p.11). U legde uit dat u door deze gebeurtenis tot op het heden gezondheidsklachten heeft zoals rugpijn en pijn bij seksuele betrekkingen (gehoor CGVS I, p.11). U stelde vervolgens dat u de gezondheidsproblemen ten gevolge van deze ingreep wilde aanhalen zodoende uw niet besneden minderjarige dochter niet hetzelfde dient te ondergaan. Uw schoonmoeder zou u immers hebben gevraagd of u de tijd niet rijp vond om haar te laten besnijden (gehoor CGVS I, p.9,10,11). Echter blijkt uit uw verklaringen dat u uw dochter bij uw schoonmoeder heeft achtergelaten en haalt aan dat u uw schoonmoeder via telefonische gesprekken verbiedt uw dochter te (laten) besnijden. Uw schoonmoeder zou dan ook tot op het heden zich aan uw eis hebben gehouden (gehoor CGVS I, p.10 en CGVS II, p.3,4). Er dient te worden opgemerkt dat de Vluchtelingenconventie slechts van toepassing is op personen die zich buiten het land bevinden waarvan hij of zij de nationaliteit bezitten, wat voor uw dochters niet het geval is. Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat uit bovenstaande elementen blijkt dat u uw land van herkomst niet heeft verlaten omwille van een nood aan internationale bescherming. Indien u werkelijk, zoals u beweert, tegen genitale verminking gekant bent kan niet worden ingezien waarom u het dan niet uw prioriteit heeft gemaakt uw dochters te beschermen door uw land van herkomst niet te verlaten.

Wat betreft u zelf stelde u expliciet geen actuele vrees te koesteren inzake uw reeds ondergane besnijdenis. U verklaarde op de vraag hiernaar "Ik heb er vrede mee genomen maar ik wil dat mijn dochter deze pijn bespaard blijft (gehoor CGVS I, p.11).

U heeft dan ook geenszins aannemelijk gemaakt dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst in verband met de door u reeds ondergane besnijdenis een vrees voor vervolging zou kunnen invoeren of een risico op het lijden van ernstige schade zou lopen. Hoewel vrouwenbesnijdenis inderdaad als een vorm van vervolging of ernstige schade kan beschouwd worden, dient vastgesteld dat er geen aanwijzing is dat deze vorm van vervolging ten aanzien van u herhaald zou worden in geval van terugkeer naar uw land van herkomst. Gezien er geen enkele element aanwezig is in het administratief dossier, dat zou kunnen doen vermoeden dat u deze vorm van vervolging opnieuw zou dreigen te ondergaan, middels een herbesnijdenis en/of (volledige) infibulatie, dient vastgesteld te worden dat u deze traditionele praktijk reeds ondergaan heeft, en u om deze reden geen internationale bescherming meer kan worden verleend.

Wat betreft het door u neergelegde medische attest waarin Dr. Gunter D. schrijft dat hij littekens bij u vaststelde en dat u bij hem verklaarde met een metalen voorwerp te zijn geslagen –u refereert in uw uiteenzetting op het Commissariaat-generaal naar de slagen die uw oom u zou hebben toegebracht met zijn wandelstok (gehoor CGVS I, p.20)-, dient te worden opgemerkt dat een medisch attest geen sluitend bewijs kan vormen voor de oorzaak van uw eventuele fysieke letsels, noch voor de omstandigheden waaruit deze eventuele letsels voortvloeien. De arts kan enkel vaststellingen doen betreffende de fysieke gezondheidstoestand van een asielzoeker. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen. Er moet echter worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de aandoeningen werden opgelopen. Het door u neergelegde attest van Dr. Dils is aldus geen sluitend bewijs voor uw bewering dat u door uw oom zou zijn mishandeld met een wandelstok.”

Verzoeksters bij het verzoekschrift gevoegde landeninformatie betreft de regio Ogaden, in het oosten van Ethiopië, of de “*Somali Regional State*”, zodat deze niet relevant is voor de beoordeling van haar asielaanvraag die ten aanzien van Somalië dient te worden beoordeeld.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoekster leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier, opgenomen in het administratief dossier en bijgebracht door de partijen in het verzoekschrift en de aanvullende nota's, blijkt dat de situatie in de regio van herkomst van verzoekster, Mogadishu, niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

Verzoeksters betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing.

Uit de door verzoekster en door de commissaris-generaal toegevoegde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds.

De Raad merkt op dat de commissaris-generaal de COI Focus “Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu.” van Cedoca van 9 juni 2017 heeft toegevoegd, waarin de voormelde situatie genoegzaam bevestigd wordt. Wat de aanslagen van 14 en 28 oktober 2017 betreft, blijkt uit de COI Focus “Somalië. Aanslagen op 14 en 28 oktober 2017 in Mogadishu.” van Cedoca van 6 november 2017, en de informatie die verzoekster bijbrengt in de aanvullende nota, dat deze aanslagen zeer ernstig waren. Deze vaststelling laat echter niet toe te besluiten dat deze aanslagen een nieuw licht werpen op de hierboven uiteengezette beoordeling van de veiligheidssituatie in Mogadishu. Dit geldt *a fortiori* voor de vergelijking die verzoekster tracht te maken met de situatie in Afghanistan, nu de asielaanvraag thans diende te worden onderzocht ten opzichte van Somalië, meer bepaald Mogadishu.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoeksters asielaanvraag ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met haar persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Verzoekster voert geen andere redenen aan waarom zij niet kan terugkeren naar Mogadishu.

Gelet op het voormelde toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoekster vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP